

AZ ÉV KÖNYVE *DÍJAS SZERZŐ*

BORSA BROWN

A MATADOR 3.

SPANYOL TŰZ III.

álomgyár

B O R S A B R O W N

A MATADOR 3.

SPANYOL TŰZ III.

á l o m g y á r

ÁLOMGYÁR KIADÓ
2025

Keresd a szerző novelláit:

<https://alomgyar.hu/konyvlista/novellak>

A szerzőtől az Álomgyár Kiadó gondozásában megjelent: *Maffia-*

trilógia, 2013–2015

A férj prostija, 2018

Gyalázat-sorozat 1–3., 2018–2019

Bogi és Buksi kalandjai – Egy barátság kezdete, 2019

Sapho 1–2., 2020 • *A szárd szikla*, 2020

Elit-sorozat 1–3., 2020–2021 • *Frontvonal*, 2020

Légy(ott) Isztambulban, 2021

Sava-Borsa szakácskönyv, 2021

Az Arab-sorozat 1–7., 2015–2022

Párban Nápolyban, 2022 • *Álszemérem*, 2022

Célzott gondolatok, 2022 • *Védelem*, 2023

The Arab, 2023

Bajban Dubajban, 2023

Misszió, 2023

Író leszel, 2024

A matador (Spanyol tűz 1.), 2024

Maffia trilógia 1-3. – javított, bővített kiadás, 2024

Szenvedély Sevillában, 2024

A matador 2. (Spanyol tűz 2.), 2024

Copyright © Borsa Brown, 2025

Hungarian edition © Álomgyár Kiadó, 2025
Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Fehér Zsanett
A fedél Koppányi Lilla munkája.
Szerkesztette: Kalocsai Judit
Korrektor: Ernyei Beáta
Tördelés: Dubecz Adrienn

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2025
Felelős kiadó: Nagypál Viktor
Elérhetőségeink:

+36 1 770 7890

admin@alomgyar.hu • www.alomgyar.hu
www.facebook.com/alomgyar
instagram.com/alomgyarkiado

Elektronikus változat
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-963-5708-92-5

Minden egyes bika halála a ringben növeli a faj nagyságát, szeretetet, tiszteletet, sajnálatot vált ki az emberben. A harci bika ezek közül csak az egyiket nem tudja értékelni, mert nincs rá szüksége. A sajnálatot.

1. FEJEZET

A torkában dobogott a szíve az izgalomtól, mégis elkalandoztak a gondolatai. Bár már három hét telt el a szakításuk óta, újra és újra felidézte a telefonbeszélgetésüket. Eleinte összefacsarodott tőle a szíve. Aztán dühöt váltott ki belőle, és kétségbeesést. Tehetetlennek érezte magát, mert a szavakat már nem vonhatta vissza, ám ha őszinte volt magához, meg kellett állapítania, hogy voltaképpen nem is akarja visszaszívni azokat, amiket akkor mondott Rosának.

Talán bántó volt, de nem bántásnak szánta.

Talán keménynek tűnt, pedig nagyon is gyenge volt.

Talán úgy beszélt, mint aki határozott, pedig iszonyú el-esett volt.

A szavak képesek más irányba vinni egy ember életét.

Eltervezel valamit, élsz, cselekszel, felkelsz, teszed a dolgod, lefekszel... Haladsz egy úton. Aztán kimondasz valamit, és minden, de minden szertefoszlik, még akkor is, ha sok év áll mögötte. Porrá válik az utad köve, akik ott álltak melletted, eltűnnek, és akihez a legközelebb érezted magad, egy vadidegen lesz.

Bármennyire is fájt, bármennyire is sajnálta, nem bánta meg. Ezt sem értette... Nem értette, mert voltak pillanatok, amikor határozottan hibának vélte a kifakadását, és mindazt, amit mondott, vagy ahogy lezárta a kapcsolatukat, ugyanakkor

képtelen lett volna bármilyen kompromisszumra.

Mit várt tőle Rosa?

Hogy ő majd azt mondja: „Ó, drágám persze, tartsd csak fenn a kapcsolatodat Augustóval, engem nem zavar!” Bármin osztozhat a világ... Bármin osztozhatnak az emberek, de ő nem fog osztozni a szerelmen. Nem fog osztozni Rosán. Keményen harcolt érte. Minden pillanatukért, csókjukért, ölelésükért megküzdött. Alkukat kötni nem tudott volna.

Nem hibáztatta magát, hiszen ő nyílt lapokkal játszott, megmondta a lánynak, mit vár el, és hogy mit nem képes elfogadni. Rosa azonban megvezette. A szerelmes hallgatása tévútra terelte Josét, a fiú mindaddig vakon hitt a beteljesülésben, míg egyenesen rá nem kérdezett a helyzetre.

Borzasztó dolog vakból látóvá válni a szerelemben.

Pont ugyanolyan borzasztó, mint látóból vakká lenni az életben.

Ő pedig látott már tisztán is, és tapogatózott világtalanul is, mégsem tudta eldönteni, melyik adott neki több reményt a jövőre nézve.

Fiatalként is öregnek érezte magát, ami azt eredményezte, hogy a pár hét alatt sokkal őszintébb és szókimondóbb lett. Jó modorra nevelték, mindig szem előtt tartotta, ha valakit tisztelni kell, de valami megváltozott, úgy érezte, nincs meg a jussa a jó modorért, ráadásul vannak érzések, amiket nem is lehet szépen kifejezni, mert fáj és mar. Fojtogat... Felgyújt... Megforgatja a kést benned... Senki sem él vagy beszél türelemmel, aki úgy érzi, hogy haldoklik, és a túlélésért küzd. Mert ő így érezte. Minden reggel azzal ébredt, hogy egy újabb

nap jött el. Észrevétlenül érkezett el az alternatívájának pillanata, hiába képzelte azt egykor, hogy élete legszebb, legkecsegtetőbb napja lesz, semmit sem érzett, ahogy a tükörben végignézett magán. A haja, a ruhája... Az egész kinézete kifogástalannak tűnt, de a szemében ott izzott a múlton merengő José.

Az elmúlt napok tréningezéssel teltek, valamint ismerkedéssel. Elég nehezen mozdult ki ebből a mélabúból, de Carlos Ortega ragaszkodott hozzá, hogy a fiú ne csak eddzen, hanem ki is kapcsolódjon. Persze csak mértékkel, hiszen mindig időben le kellett feküdnie, sosem ihatott alkoholt, és ki sem maradhatott sokáig, legyen szó nőről, vagy bármi másról. Jelenleg nem volt barátnője, megfogadta El Fundi tanácsát, mely szerint most a bikának van itt az ideje, és nem a nőnek.

Összetört szívvel létezett... Nem látott semmit és senkit szépnek vagy vonzónak... Nem érezte, hogy bárki is izgalmas egyéniség lenne, jó illata van, vagy kedves hangja... Az érzékszervei sztrájkoltak és Rosát követelték.

Felállt, és megigazította a nadrágját. Megkülönböztetve érezte magát. Carlos Ortega a novillada után elvitte a saját szabójához Madrid egyik leghíresebb varrodájába, ahol megrendelték a kosztümjét. Először királykéket akart, ezüst szegővel... Aztán vöröset, arannyal... A következő gondolata a méregzöld volt, barna és arany szegővel... Mindent akart... Végül a hófehér mellett tette le a voksát, arany szegéllyel. Most, hogy így látta magát, jó választásnak tűnt. Sötét haja és bőre, titokzatos barna szeme, valamint erőteljes kisugárzása kiegészítette ezt a hófehér lágyságot, és az arany eleganciáját. Minden ott lapult

benne: erő és gyengédség, kitartás, férfiasság... De ami a leginkább sugárzott róla, hogy ő az öló. Ő a matador.

Nem feledte, hogy mennyi ember munkája van ebben. Szeretet az anyjától, nevelés az apjától, csíny a húgától... Szerelem Rosától, zsarolás señor Casillastól és támogatás señora Casillastól. Viccek és heccek a birtokon dolgozóktól, baráti lógások Domingóval és Luisszal, megrovás a mestertől, bizalom señor Ortegától... Rengeteg dolog, rengeteg embertől, ami azzá tette őt, ami most. Igazából mindennek köze van a mostani létéhez, még a lenyugvó napnak is, ami új és új reményt visz el, átadva helyét a holnapnak, hogy majd újra indulhasson minden. Az anyja régen mindig azt mondta neki, amikor kisfiú volt, hogy minden nap egy újrakezdés, mert a piszkos lapok helyett tisztákat veszünk elő, és előttünk áll sok óra, sok lehetőség, amiben a terveinket valósíthatjuk meg.

Vajon tiszta a lap, amit ma reggel elővett?

Úgy érezte, hiába érkezik új nap, hiába indul a körforgás, ő nem szállt ki a hetekkel ezelőtti mókuskerékből, amit a szerelem hajtott.

Felsőhajtott, mert rájött, hogy itt áll, arra a pillanatra készül, amire egész életében várt, és neki nem jut eszébe sem az aréna, sem a bika, sem semmi... Csak az a nyomorult csalódás.

Kinyílt az ajtó, visszajött az öltöztető, aki még egyszer leellenőrizte José ruházatát. Carlos Ortega lassú léptekkel jött beljebb. A tükörhöz sétált, megállt, csak ezután nézett a fiúra. Mielőtt José bejött öltözni, megittak egy kávét együtt, beszélgettek pár szót, most azonban úgy tűnt, a férfi átszellemült. Ortega a másik szobában öltözött, nem látták még

egymást a kosztümben, ezért hosszan méregették a másikat.

Az érett matador a jövőt látta. José a jelent. Az egyik azért nézett föl a másikra, mert az már elért valamit, a másik pedig azért, mert benne lapult a jövő kihívása. Értékesnek tűntek egymás szemében, áradt belőlük a tisztelet, ami nagyon jólesett Josénak. Arra számított, hogy Ortega azonnal elkezdje majd osztani a jótanácsokat, de ehelyett hosszú másodpercekig némán, szavak nélkül bátorították egymást.

– Tudom, megkínálnál helyvel, de már te is tisztában vagy vele, hogy ebben a szerelésben igen komplikált leülni – nevette végül el magát a férfi.

José is elmosolyodott.

Igaz.

Ő is csak addig tudott az ágyon pihenni, míg az öltöztető most az utolsó vizittel be nem gombolt rajta mindent. Az anyag ruganyos volt, és elég kényelmes, míg a kabát fel nem került a helyére. Egy idő után az egész világ szűknek tűnt benne.

Ortega kivárt, ám José megrázta a fejét.

– Nem tudok mit mondani.

– Hogy érted?

– Tudom, annyi minden van. Kérhetnék még utolsó tanácsokat. Vagy hogy nyugtasson meg... Mi a módszer a hidegvér fenntartásához... Mire figyeljek, miként meditáljak... Imádkozzunk együtt... Meg kéne köszönnöm, hogy itt lehetek, hogy maga, señor, rangidősként átadja az egyik bikáját, hogy matador de torrosszá válhassak... Szóval annyi mindent lehetne mondani, de nem tudok mit...

– Hát... – sóhajtott fel Carlos. – Nagyjából el is mondtál

mindent. – José zavartan végigsimogatta a saját arcát. – Nincs veszélyesebb annál, mint úgy kiállni az arénába, hogy másra koncentrálsz. – A fiú nagyot nyelt, nem gondolta, hogy a férfi olvas benne. – Bármiről is legyen szó... Család, nő, pénz, csalódás... Hidd el, semmi sem ér annyit, hogy ott halj meg a mediosban. Tudod, a problémáknak van egy szar tulajdonságuk: megvárnak. Nem oldódnak meg maguktól. – José arcán szélesebbre húzódott a mosoly. – Úgyhogy kár azon aggódnod, hogy bármi is rosszabbodni vagy javulni fog, amíg nem foglalkozol vele. Mert ha nem fogtad volna fel, most összpontosítanod kell!

– Igen, tudom.

Arra számított, hogy Ortega faggatni kezdi, de ehelyett vállon veregette.

– A mindenit! Megadod a módját. Jó választás volt a fehér. Örülök, hogy e mellett az anyag mellett tetted le a voksod, mert valóban josés. Fiatalos, lendületes, de elegáns és komoly is. Megmondom őszintén, hogy a sokéves pályafutásom során nekem még sosem volt fehér kosztümöm – nevette el magát.

És ezt José el is tudta képzelni, mert Carlos Ortégának roppant jól álltak a színek. Most is citromsárga és arany színben pompázott, mindenki figyelmét felkelti majd, ha az arénába lép, a nézőtér sok kíváncsi szeme könnyedén megtalálhatja őt. José nem tudta magát elképzelni ilyen színben. Ortégára jellemző volt a citrom, a narancs, de a lila és a rózsaszín is. Neki jól állt.

– Mintha lenne jelentősége.

– Van, José, hidd el! A szín sokat elárul az egyéniségedről. Képzeld, mivel én harsány, ugyanakkor nőies színeket

választottam, azt sugdosták a hátam mögött, hogy meleg vagyok. Persze rácáfoltam... – nevetett fel ismét. – Te... Nos, te szerintem ma szintén félrevezeted őket.

– Miért?

– A fehér szín... Olyan ártatlan. Édesnek tartanak majd, és a szívükbe zárnak. Nem tudják még, hogy korunk legnagyobb és legtisztábban ölő matadora leszel. – Mindketten elkomolyodtak, José pedig próbálta eldönteni, hogy akarja-e mindezt hallani. Túl feszültté tette a kijelentés, a nyomás, amit Ortega ráhelyezett, kezdett kényelmetlenül megülni a vállán. – Nem tudják, hogy a köpenyed a karod. A tekinteted és a mozdulataid képesek üzeni a bikának. Nem tudják majd, hogy varázsolsz, illúziót nyújtasz, miközben megvendégeled a halált. Ők csak azt látják majd, hogy kecses vagy, és fiatal. Hogy sokat tanultál és most bizonyítani akarsz. Ami és aki valójában vagy, José, azt sosem fogja más látni vagy ismerni. Te erre születél. Arra, hogy amikor oda kimész – emelte fel a karját, mintha közvetlenül az arénában lennének, noha egy közeli házban készülődtek –, mást látnak majd ők, és mást érzel majd te. Nem mutathatsz bizonytalanságot vagy félelmet. Ők pedig csodálni fognak a bátorságodért és a kitartásodért. Úgy tartják majd, hogy minden egyes napod hittel telve élted, és fogalmuk sem lesz róla, hogy számtalanszor elátkoztad a pillanatot, amikor erre adtad a fejed. Azt sem hiszik majd el, hogy megszakad a szíved, amikor ölsz. Nem hiszik majd el, hogy te sokkal többnek látod a bikát, mint ők. Hogy te vele lélegzel. Hogy te dimenziókon át lépdelsz vele. Életen és halálon. Egy kedves fiú leszel, aki valóra váltja az álmait, aki megmutatja, hogy mit tanult... Aki a végén majd

büszkén mosolyog, hiszen sikeres vizsgát tett... Hidd el! Az emberek sosem tudják majd, mit érzel valójában. Meg se próbáld nekik elmondani, mert nem is értheti senki, csak aki a része. Ha olyat nyújtasz, amelyet a novilladádon nyújtottál, tapsolni fognak, ünnepelni és éltetni. Azt kérdezik majd: mikor lép arénába újra ez a fiú? A lányok rád zúdítják majd az üzeneteiket. Ott koslatnak majd a nyomodban, és széket visznek a házad ajtaja elé, amire leülnek, és várnak, hogy egyszer elcsípjenek egy szelfire. Nem lesznek fölösleges köreik. Azonnal felajánlják, amijük csak van. A szép testüket, a vágyukat, buja öleléseket. Te pedig majd elfogadod, mert az ember bolond lenne nem élni azzal, amit tálcán kínálnak neki. Érzik majd, hogy élvezed őket. Látják majd, milyen vagy, ha kívánsz egy nőt. Nem hiszik majd, hogy tudsz szeretni csak egyet, és nem kell a sok. Figyelik majd a luxust, ami egy idő után körülvesz téged. Az utazásaidat, az ingatlanjaidat, a kocsijaidat... Minden javadat és pillanatodat. De azt... Azt, hogy ki vagy az arénában, mit érzel ott, mi hajt téged a bikával szemben, sosem fejtik meg. Ne feledd, a titokzatosság mindig szép alap a sikerhez.

José nem egészen értette a beszéd elejét, de a végére eljutott hozzá az üzenet. Egyetértett Ortegával. Senki sem tudja, mit érez valójában, és ez valószínűleg nem is fog változni. Csak annyi a csavar a dologban, hogy ők majd azt hiszik, nagyon is tudják.

A tévút is egy út.

Ortega folytatta:

– Minden csábítás, minden légyott vagy üzleti ajánlat, mind afelé tart majd, hogy közelebb kerüljenek hozzád, az övék

legyél, vagy hasznot húzzanak belőled. De minden csak blokkol, elterel majd attól, amivé te válni akarsz a bika jelenlétében. Ha nem maradsz ölő, ha engeded, hogy belefolyjanak, belelássanak abba az emberbe, aki a ringen belül vagy, oda a varázslat, és tucát leszel. Magányos élet ez, José.

A fiú összeráncolta a szemöldökét.

– A legtöbb matadornak van családjá. Miért lenne magányos?

– Nem a hétköznapi élet magányos, hanem az a jó pár óra, amit edzéssel vagy a viadallal töltesz. Ha nem is tűnik soknak, felül fog írni sok mindent az életedben. Csak az Isten a megmondhatója, hogy mi mindent. Ha befejezed ezt a pályát, és ugyanazt érzed az utolsó bikád ölésénél, mint az elsőnél éreztél, akkor maradtál végig nagy ölő. Te képes vagy rá, José. Éppen ezért nem kívánok neked szerencsét és egyéb balgaságokat, inkább csak kevés szelet, hogy a köpenyed jól járjon, és melengető, de nem vakító napfényt. Neked más nem kell.

Nekem más nem kell!

2. FEJEZET

Ortega megadta a jelet, otthagya a bikát, és kissé elsétált.

Tiéd a bika, te srác!

Amíg az állat pihent, José levette a kalapját, és odasétált, ahol a családja ült. Ekkor először nézett végig rajtuk. Az anyja zokogott, az apja simogatta őt, a húga pedig büszkén integetett. Ruben biccentett egyet, és Gabriella is intett. Ott volt még pár ember a birtokról, hevesen tapsoltak neki, hiszen ez volt az a fiú, akit láttak felnőni, aki velük együtt végezte a munkát akkor is, ha az kemény volt. Ott volt Domingo és Luis is. De Rosa... Rosa volt az egyetlen, aki nem jött el, Josénak pedig érdekes módon nem fájt.

Nincs Rosám.

Szokta ezt a gondolatot. Megannyiszor ismételte magában, és amit ismételt az ember, az hétköznapivá válik.

Felajánlhatta valakinek a bikáját, de ő tétovázott. Tulajdonképpen bárkinek hálás lehetett a mai napért. Az anyja és az apja között nem akart különbséget tenni. Ruben iránt is érzett némi hálát, de José nem az a fajta kölyök, aki átlép olyan sérelmeken, amik a mai napig részei az életének. Nem érzett haragot, de nem is békélt meg. Csinálta, amit csinálnia kellett. A barrera mellé kúszott a tekintete, El Fundihoz.

Ő is megérdemelné...

Milyen szánalmas. A novillerók ezt a pillanatot már jó előre el

szokták tervezni, én meg az elmúlt napokban semmivel sem tudtam érdemben foglalkozni.

Végül visszafordulva a húgára kacsintott, aki felpattant, és fel is sikoltott. Összeecsapta a tenyerét, tapsolt, az anyja pedig most attól a tényről érzékenyült el, hogy José ilyen kiemelt figyelmet fordít a testvéreire.

– Helena Suárez! Húgom! Neked ajánlom a bikámat! Köszönöm, hogy a testvéremnek születted, hogy segítettél, soha meg nem kérdőjeleztél, és úgy álltál mellettem, ahogy csak igaz testvér állhat. Míg világ a világ... – Egy pillanatra a szívéhez vezette a kalapját, majd megemelte, és feldobta a lánynak. Alvaro segíteni akart, de nem volt rá szükség. Helena olyan ügyesen kapta el a neki szánt ruhadarabot, mintha egész életében ezt gyakorolta volna. Vad öröme átszelődött sírásba. Felmutatta a kalapot, mire az egész aréna megtapsolta. Ezután ő is a szívéhez szorította, ami azt jelentette, hogy ő is szereti a bátyját.

Most már mindenki tudja, hogy José Suárez első hivatalos bikája, akit Carlos Ortega, a nagy matador jóvoltából ölhet meg, és aki által válhat ő is ölővé, Helena Suárez tiszteletére lett felajánlva.

Most már mindenki tudja, hogy Helena Suárez José Suárez húga.

Most már mindenki tudja, hogy ők együtt nőttek fel, egy a vérük, míg világ a világ...

* * *

– Gyerünk! – rázta meg a muletát, mert a bika nem volt partner a viadalban.

Már az elején kiderült, hogy a jószág inkább biztonságba vonul a barrera mellé. Ortega mindig próbálta kicsalogatni, de nem járt sikerrel. Ez azt eredményezte, hogy a közönség türelmetlenné vált, hiszen pont az a tűz maradt el, amit a néző remél a viadaltól. José nem volt szerencsés helyzetben. Amikor magához vehette a kardját és a muletát, hogy felváltsa a rangidőst, bizonytalannak érezte magát. Hosszan nézte a bikát, és úgy tűnt neki, az állat is az ő szemébe mered.

Legyél a partnerem!

Legyél méltó a szép halálhoz!

Segíts nekem, táncolj velem!

Harcolj!

José teljesen átszellemült, nem hallott semmit. Sem a füttyögést, sem a kiabálást, a tapsot, vagy hogy a bikát biztatják. Azon sem mélázott, hogy az anyja és az apja is izgatottan figyeli minden mozdulatát. Nem létezett számára ekkor a világ. Még a család sem. Csak a bika volt és ő, nem érzett semmit, egyszerűen csak elfogadta a tényt, hogy az állat fáradt. Arra nem gondolt, hogy fél-e, mert José Suárez, mivel bikák között nőtt fel, szentül hitte, hogy a harci bika nem ismeri a félelmet. Látja az emberben az ellenfelet, ölni akar, talán még a sérülései folytán azt is megérzi, hogy itt a vég, de a félelmet nem ismeri. Nem azért nem támad, mert tart a matadortól, hanem mert elege van.

Fáradt vagy.

Várod a halált.

José lassan araszolni kezdett hátrafelé, mire a bika előrébb lépett egyet.

Ortega a szája szélébe harapott. Kellemetlenül érezte magát. Grandiózus viadalt akart bemutatni, úgy tervezte, José alternatívája maga lesz a tökély.

Erre itt ez a bika, aki miatt megfeneklik az egész.

Ölöként az volt az egyetlen rossz tulajdonsága, hogy hibáztatta a bikát, ha az nem úgy tett, nem úgy mozdult, ahogy ő elvárta. Az évek alatt vált ilyenné. Fiatalon kihívásként élte meg az állat ellenállását, ám korosabb férfiként nyűgként tekintett rá. Senkinek nem beszélt erről. Talán azért nem, mert tudta, hogy ez a vég kezdete. Ez volt az oka annak, hogy elhívta Josét, hogy a keresztapja lehessen. Át akarta adni, amit csak tud, és abból az egyik egy bika volt. Az ő bikája, akit most egy novillero ölhet meg, így matador de torrosszá válhat. Ortega úgy érezte, ezzel részesévé válik valaminek, és nem vész a semmibe az az elszánt fiatal énje, aki eddig juttatta.

Ahogy figyelte Josét, azon kapta magát, hogy a saját hozzáállása is megváltozik. Izgatottá vált, bízni kezdett a fiúban, hogy az majd kicsalja a bikát a querenciából, ami azt a helyet jelentette az állat számára, ahol ebben a kellemetlen helyzetben is biztonságban vagy otthon érzi magát. Pályafutása során megannyi ilyen vaddal találkozott. Sajnos a matadornak ilyenkor nem sok esélye van rá, hogy kimozdítsa az állatot, vagy bemutassa mindazt, amit tud. Ha egy bika querenciába vonul, az megpecsételi az egész viadalt, mert nem akar támadni, csak szobrozik a helyén és vár.

Most azonban... Ortega érzett mélyen magában valamit attól,

ahogy José mozgott. És tudta, hogy ezt érzi a bika is. Már régen volt ilyen izgatott egy fiesta bravától. Félni sosem félt. Izgulni nem szokott. Helyette mindig koncentrált, és a technikára figyelt. Sok évvel ezelőtt volt már, hogy a kezét tördelve lépett az arénába, és a gyomra görcsbe rándult. Most ugyanezt élte át. A saját alternatíváját, a saját beavatását, azokat az órákat, amikor az élete elindult egy irányba. José felébresztett benne valamit, amit nevezhetünk nosztalgiának is.

Ma ennek a gyereknek indul el a pályája.

Josénak előnyt jelentett, hogy mindent tudott a bikákról, nem tudatosan cselekedett, hanem ösztönből. Ingerelte a bikát, ha az csak lassú léptekkel is, de néha közelített felé. Idegtépő percek teltek el, a bika minden kínját átélte José is. Nem fizikális fájdalom volt ez, sokkal inkább a lemondó fáradtságé. Pont olyasmi, mint amikor hajnali órákban az ember szinte sírva kel ki az ágyából, és elvándorog a fürdőig, hátha egy zuhany vagy egy gyors mosakodás életet lehel belé.

Ortega arcán halovány mosoly bujkált. Az, hogy megmozdult a bika, és olykor tétován közelített Joséhoz, reménnyel töltötte el.

Ez a fiú be fogja vinni ezt a bikát a mediosba.

Oda, ahol illik meghalnia egy bikának.

Ez az, hozd ki!

Az idő szorított, és mindenki tudta, aki egy kicsit is értett a viadalokhoz, hogy bikát megölni a querenciában képtelenség, hiszen ott a legmagabiztosabb, ott érzi otthon magát. Meg is tanulták az iskolában az elméleti órákon, hogy aki itt próbálkozik meg a bika leölésével, mert az nem jön ki, szinte

biztos, hogy felökleli a bika. Éppen ezért, gyakran az is előfordul, hogy a matador vagy az elnök másik bikát kér.

Ez a fiú beviszi ezt a bikát a mediosba, miközben ő, Carlos Ortega nem tudott vele mit kezdeni.

Egek! Mit tud ez a kölyök?

Még csak most lesz felavatva, én pedig rutinos matadorként szívom magamba minden mozdulatát.

Mégsem szégyellte. Olyan büszkén mustrálta Josét, mintha az ő gyermeke lenne, vagy az ő tanítványa.

Ennél jobb novillerót nem is választhattam volna. José Suáreznek szívesen válok a keresztapjává.

José mindeközben a semmiből hallotta azokat a szavakat, amik nem is olyan régen hangzottak el: „másra nincs szükséged”. Újra és újra elismételte:

Másra nincs szükségem!

Valóban semmit, de semmit nem tudott volna felhozni, ami ebben a pillanatban hiányzott neki. Nem volt baja a bikával sem, biztos volt benne, hogy pár percen belül az állat megérti, mit akar, és hagyja majd, hogy ő megadja neki a véget. Nem hiányzott sem a szellő, sem a nap, sem a biztatás. Az anyai ölelés, az apai jótanács, Rosa csókjai... Minden csak egy lufi volt, ami akkor létezett, ha ő akarta. Most nem akarta. Nem akart semmit, csak a bikát, és hogy végre úgy emelje meg a kezét, hogy elérte, amit kis kora óta akart. Nyugodt volt. Néha megfordult a fejében, hogy talán túlságosan is az. Izgatott szeretett volna lenni... Tétova... Ki akarta élvezni az aréna által kínált nyüzsgést és pezsgést, de egyszerűen képtelen volt bármire figyelni, ami nem a bika volt.

– Gyere, kedves, gyere... – suttogta. Ortega látta, hogy José ajka mozog.

– Ez az. Beszélj hozzá!

– Harcolj! – kiáltott egyet a fiú, mire a bika azonnal lépett párat felé. José kihúzta magát, a szava szinte parancsolt a négy lábúnak. – Kövess, és harcolj!

Maria a szája elé emelte a kezét, Alvaro szeme pedig kidülledt. Ruben ajka megfeszült. Sosem látta még egyikük sem ilyen határozottnak és parancsolónak a fiút, akinek a keze most egy kört írt le. Mozdulatait követte a bika tekintete.

Nem egy ifjúnak tűnt, vagy egy kezdőnek, hanem inkább egy hadvezérnek. Az aréna nézőterén őrjöngtek az emberek, mert José kisugárzása mindenkit kifordított önmagából.

– Az egyéniség. Egy ikon... – motyogta magának El Fundi. Már az elején ez volt a véleménye a tanulójáról, de minden alkalommal újra és újra meg kellett állapítania ezt.

Ortega úgy érezte, ki fog ugrani a szíve a helyéről. José az egész viadal szánalmas menetét elfeledtetheti a nézőkkel, ha sikerül kimozdítania a bikát, és szépen, tisztán öli meg.

– Nagy vagy, kölyök!

A fiú hátrébb csúsztotta a lábát, a bika pedig mintha nem akarta volna, hogy csökkenjen a távolság, szintén lépett.

Már a terciosban voltak, az aréna köreinek középső ívén. A legbelső a medios, José oda szeretett volna eljutni. Végezhetett volna az állattal itt is, de nem akart. A matadort hiába hívják ölőnek, a legfontosabb, amit meg kell mutatnia az arénában, hogy uralja a bikát. Az állat azt teszi, amit ő parancsol neki, mert ő a matador. Ez nem abban merül ki, hogy bemutat pár

mozdulatot, és a végén végez vele. A matador pontosan azt jelképezte a hagyományok, legendák világában, amit José most mutatott, és ezt nemcsak ő tudta, hanem Ortega, sőt a nézők is, akik egyre elhalkulva figyelték ezt a dominanciát. Nem volt szó erőről, hiszen a bika százszorta több erővel rendelkezett Josénál. A matador nagysága minden ember nagyságát jelképezte. Egy intelligens élőlényt, aki ésszel, érzelmekkel tud irányítani, ha úgy kell.

– Segítek neked – suttogta újra. – Azt akarod, hogy vége legyen, nem igaz? Gyere! Engedd, hogy megtapsoljanak. Szép vagy! Mutasd meg, milyen szép vagy.

José minden szavát őszintén mondta. Felnézett a bikára, biztatta őt, ahogy egy ember biztat egy másikat. Tudta, mi jár neki, és nem volt hajlandó kevesebbet adni. Partnert keresett az állatban, az pedig kötélnek állt.

Támadást indított, José pedig elvezette a muleta előtt. A lendület és a lépéssorozat a mediosba juttatta őket.

José felsóhajtott, miközben hálásan nézett a bikára.

– Köszönöm! Most már rám bízhatod magad. Te csak várj...

És mintha a bika értené, kissé lejjebb engedte a fejét, amitől a nyaki része védtelenné vált.

Azt mondják, a matador megérzi, amikor kínálja magát a bika.

Azt mondják, a matador megérzi, hogy a bika mikor akar véget vetni ennek az egésznek.

Nem úgy, hogy feladja, hanem úgy, hogy nekiindul egy utolsó összecsapásnak. Ha az ölö megy elé, és a bika bevárja, az sem jelenti azt, hogy nem öklel majd. A mozdulatlanság csak képletesen értendő. Nem szalad a bika, nem ő indul meg az

ember felé, de attól még harcra kész, és öklelni fog. Utolsó erejével is simán képes végezni az emberrel.

A bika egy viadal során folyamatosan változik, fárad. Három stáción megy keresztül. Eleinte levantado. Ilyenkor a tartása büszke, vaktában is támad, heves és gyors. Ezután parado. A rendszabályozások következtében kissé lelassul, és már nem támad mindenre, főképp nem vaktában. Kezd rájönni, hogy a köpeny mögött ott az ember, és sokszor már inkább a testet keresi. A harmadik stáció az aplomando. Itt tartott most ez a bika. A gyorsasága már nem erénye, és egyre jobban kell ingerelni ahhoz, hogy mozduljon.

Azt mondják, az aplomandóban a bika már elismerte a vereségét, ettől függetlenül veszélyes, és nem szabad lebecsülni.

José minden viadalnál az aplomandónál érezte magához a legközelebb a bikát, még akkor is, ha csak nézőként volt jelen. Ő is számtalanszor érezte már úgy az életben, hogy vesztes. Az ember talpra áll, továbblép, küzd, ám a harci bika nem ember. Neki a halál lesz a megváltás, mert ebből áll az élete. Elérte azt a kort, hogy a szabadban is a harc, a küzdelem, az abban szerzett sérülések, és a hierarchiai huzavonába való belepusztulás jelentené a véget. Vagy elkülönítve élhetne tenyészállatként, míg ki nem múlik... Vagy vágóhíd. Ez a három lehetősége van a halálra, mert egyszerűen nem létezhet több. Az Isten így alkotta. Egyedül ez a kirívó negyedik mód adhat az állatnak becsületet.

Ez a pillanat sokak szerint a matadoré, a matador szerint azonban a bikáé.

A legvalószínűbb azonban, hogy mindkettőjüké, hiszen egyiké sem lehet a másik nélkül.

José a jobb kezébe vette a kardot, párszor felemelte szemmagasságba, bemérte, realizálta, hova kell döfnie a pengét. Mivel a kard nem olyan hosszú, szívet csak akkor érhet, ha oldalról szúrják az állatba, de azt a szakmabeliek mézárulásnak tekintik. A leggyorsabb és fájdalomak nélküli halált egyedül a nyaki gerinc melletti aortát elmetsző művelet adja. Ide kell betalálnia a matadornak, hogy tiszta és kegyes ölésről beszéljünk. Ha csak pár centit is téved, a penge a gerincbe ütöközik, ami igen szánalmas, és különleges kimeneteleket produkálhat. A történelemben már jegyeztek fel olyan esetet, amikor az így csontot ért kard úgy megpattant, hogy a tribün felé pördült, és beleállt egy nézőbe, aki belehalt a sérüléseibe.

Bár ez a bika már kissé lehajtotta a fejét, José tudta, ha megindul, a bika összeszedi majd minden erejét. Megszorította a bal kezével a muletát, amit maga elé tartott lefelé, hogy a bika oda koncentráljon. Tulajdonképpen az ölésnél kulcsfontosságú, hogy a matador a kard beütésén kívül arra is koncentráljon, hogy a muletát megfelelően tartsa. A muleta a páncélja. A muleta a csábító. Magával ragadja a bika tekintetét, akinek a feje lefelé billen. Így kínálja a nyakán azt a részt, amit az ölónek el kell érnie. Természetesen, ha az ember már egész közel van az állathoz, a bika észbe kap... És abban, hogy öklelést kap-e a matador, vagy sem, csak ennek a pillanatnak az eljövetele kérdéses. Mikor? Van a jókor, és van a rosszkor. Ha túl korán, akkor elérik a szarvak az embert, és onnantól Isten kezében van a matador. Ha később, akkor már a matador bejutott a szarvak közé, csak a koponyacsonttal emeli meg az állat. Ez is brutálisnak tűnik, de általában nem jár komolyabb sérüléssel,

maximum zúzódással.

A másik technika, amikor azt választja a matador, hogy nem megy be a szarvak közé, hanem megpróbál oldalt, mellette elsiklani.

Mindkét módszerrel lehet tisztán ölni, általában a bika habitusa, állapota, vagy a matador bátorsága dönt.

Másképp is lehet osztályozni a bikaölési módszert, mégpedig aszerint, hogy a matador vagy a bika mozdul-e.

Ha a bika még képes a támadásra, és a matador fel is tudja hívni rá, megindul, a matador bevárhatja mozdulatlanul. A kulcsszó a mozdulatlanság, ugyanis az ölő itt szétvetett lábakkal cövekel le, és mindaddig így is marad, míg vagy az állat ki nem löki ebből a helyzetből, vagy nem végez az ember a kard teljes beütésével. Szemtől szemben ütközik ember és állat, a matadornak a szarv között kell bepréselnie magát, ügyelve, hogy a bika a figyelmét mindvégig a mületán tartsa, hiszen csak akkor olyan a fejtartása, hogy szabad a nyaki rész. Ezt szaknyelven *recibiendónak* nevezik, és a legveszélyesebb, legidegtépőbb ölési módszer.

A másik a *volapié*, vagyis amikor a matador megy, jobban mondva, fut a bika felé. *Berepülési* technikának is nevezik.

Mivel a bika az utóbbi percekben már nem mutatott hajlandóságot a támadásra, mindenki felkészült rá, hogy José hamarosan megindul.

Neki kell a bikához mennie, hogy meg tudja ölni.

Maria nem akarta látni. Behunyta a szemét, és imát mormolt. Kíváncsi volt, de tudta, ha a fiának baja esik, azt nem éli túl, az anyai szív sokkal erősebb volt, mint bármi más.

Alvaro a lélegzetét is visszafojtotta. Bár már látta a fiát egyszer bikát ölni, ez most más volt. Eleve problémás volt a jószág, most nyomás is nehezedett Joséra, hiszen ez nem egy novillada volt, hanem maga az alternatíva. Ha nem sikerül végeznie a bikával, oda az egész.

Ruben arra eszmélt, hogy Gabriella kezét markolássa. Egymásra néztek, a nő elmosolyodott, mintha tetszene neki, hogy a férjéből ilyen reakciót vált ki ez az egész. Gabriella volt talán az egyetlen, aki nyugodtan ült. Ő Rosára gondolt. A lányára. A lányára, akinek szerelme most ott áll lent, és arra készül, hogy az életét gyökeres változásba lökje. Mert bármit is mondott neki Rosa, bármi is zajlik körülötte, bármit is hisznek a többiek, Gabriella olyan tisztán látott mindent, mint a frissen pucolt üvegen keresztül látjuk a tájat. Tisztán látta a két fiatal dacos, szenvedélyes, lázadó és folyton lángoló szerelmét, amit csak ideig-óráig tarthat egymástól távol a büszkeség vagy az elhatározás. Erre a gondolatra még el is mosolyodott.

Rosa és José.

Gabriella már nem tudta őket külön elképzelni. Kedvelte a lánya kedvesét, Augustót, de Josét már gyerekkorában a szívébe zárta.

Ruben előrébb dőlve sziszegte:

– Gyerünk már, José!

És amikor már mindenki azt hitte, hogy José elindul, a bika tette azt. Váratlanul érkező támadás volt, a bika még az utolsó másodpercekben is keresztülhúzta az ember számítását.

José gyorsan megvetette a lábát, és felkészült a recibiendo-ra. Nem akart így ölni. Úgy hitte, sosem lesz olyan jó, hogy ezzel

megpróbálkozzon. Mozgásba lendülhetett volna ő is, de annyira meglepte a jószág, hogy kővé vált.

Ortega elkáromkodta magát.

– A rohadt életbe! A muleta, öcsi! A muleta! – kiáltotta, mert bár a bikát a karddal lehet megölni, az öklelést a muletával lehet megúszni.

Nem tudta a tapasztalt matador, hogy eljutott-e a felszólítása Joséhoz, vagy magától tért észhez, de a kardot azonnal megemelte, célra tartotta, a muletát pedig nagyon mélyre vezette. És várt...

Hát mégis hős vagy!

Hát mégis méltó vagy a harci bika elnevezéshez.

És akkor ezek a gondolatok feloldozást hoztak neki.

Minden úgy történik, ahogy a bika akarja. Partner volt, uralhatta őt, de meghalni így akar. És ő az ölő, engedni fogja neki.

De megöli.

Így vagy úgy...

A vége ugyanaz lesz.

Mire kapcsolt, a bika már ott volt közvetlenül előtte, két szarva meredt a semmibe. A muletára koncentrált.

Tartsd lent!

Ha megemeli a fejét, véged!

De már ott volt a két szarv között, érezte, ahogy a kemény fej nekiütözik, ő pedig magasra emelve a kardot, a legpontosabban, mélyen bedöfte az aortához. Nem volt biztos benne, hogy sikerrel járt, mert a teste máris a magasba repült.

Összemosódott minden.

De aztán hirtelen meghallotta a sikolyokat, az üdvrivalgást, a tapsot... Fél szemmel látta, hogy a társai rohannak felé. Feltűnt Ortega citromsárga kosztümje. Kitört belőle a nevetés.

De baromira nevetséges ez a kibaszott citromsárga!

A szájában érezte az aréna porát. Mielőtt bárki is odaért volna hozzá, felpattant, és feltartotta a kezét, jelezve, hogy jól van, nem érte a szarv.

Mindez csak pár másodperc volt, ismét senki és semmi más nem érdekelte, csak a bika. A szemével megkereste őt. Feküdt. Mozdulatlanul. Odament hozzá, és letérdelt elé. Ez már így marad. Ez már nem változik. Nem változik, hogy tartja majd magát ehhez a jótanácshoz: „Kísérd át a bikát!”

Ez a jószág már kimúlt, ő mégis a fejére tette a kezét.

– Nagy voltál! Nem te vagy az első bikám, de te tettél matadorrá. Nem voltál könnyű eset. Harcias vagy. Nem voltál, hanem vagy. Hallod a tapsot? A tied!

Ortega megállt mellette, és a vállára tette a kezét.

– Hallod, fiú, hogy ünnepelnek? Fogalmuk sincs, mit érzel. És ez így marad mindörökre. Ugye mondtam?

3. FEJEZET

Az elnök elrendelte, hogy José megkaphassa a bika levágott két fülét és a farkát. Ez azt jelentette, hogy a legnagyobb viadalt, a legtisztább, legbátrabb és legszebb ölést láthatta a közönség.

Felmutatva dicsőségét, tett egy kört az arénában, ahol mindenki felállva tapsolta. Nemcsak azért ismerték el őt, mert ritka bátorsággal megáldva állt a homokban, hanem azért is, ahogy bánt az állattal. El Fundi sosem tanította őket a bika tiszteletére, mert úgy vélte, ha ezt egy öló magától nem érzi, akkor csak ideig-óráig marad majd a pályán. Vagy ő maga lép tovább, vagy a nézői érdektelensége gáncsolja el a karrierjét.

És most itt volt José... José, aki úgy tárta ki a szívét egy ölésnél, hogy az mindenkit bizonytalanságba hajszolt, mert az emberi értelem nem képes befogadni a tényt, hogy szeretettel vagy tisztelettel viseltetünk egy olyan állat iránt, akit a következő pillanatban megölünk. Ez olyan paradox dolog volt, amivel az emberek többsége nem tudott mit kezdeni. Legtöbbször még maga a matador sem. Ezért volt az öló mindig más ember a hétköznapokban és más az arénában. Egyszerűen összeilleszthetetlen volt a kettő. Egy átalakulás. Átszellemülés. Kifordítása saját magunknak és az egész világnak.

José megállt a családja előtt, jól megnézte őket. Az anyja zokogott, az apja pedig összeszorított ajkakkal figyelte.

Büszkének látta. Egy kezén meg tudta volna számolni, hányszor látta az apjának ezt az arckifejezését.

A húga, mint valami megszállott, ugrált örömeiben, és sikítózott.

Ruben egyenes tartással állt, miközben lassú ütemmel tapsolt. Ritmusa különvált a nézők vad, gyors rivalgásától. Volt benne egyfajta felsőbbrendűség, de ugyanakkor elismerés is.

José biccentett neki, Ruben pedig váratlanul elmosolyodott. A fiú azon gondolkodott, hogy mennyire más ez a vigyor, mint amit megszokott a férfitől.

Őszinte.

Az utóbbi időkben számtalanszor megfenyegette, zsarolta, kényszerítette... Most azonban ez a büszke öröm igazi volt az arcán.

José nem akart tovább ezen mélázni, inkább Gabriellára kúszott a pillantása. A nő gyönyörű volt és elegáns. Hajába vörös rózsát tűzött, a mosolya pedig megigéző volt. Formás ajkán vörös rúzs virított, igazi andalúz szépség volt. José csak arra tudott gondolni, hogy ez a nő élete legnagyobb szerelmének az édesanyja. Sosem gáncsolta, talán még támogatta is, és most először látta meg benne Rosát. Igen, annyira vágyott Rosára, és annyira hiányzott neki a lány, hogy jólesett számára még az anyját is látni.

Biccentett a farmon dolgozóknak, akik tapsoltak és füttyögtek neki. Aztán kissé visszább lépve Helenára, a húgára nézett, akinek az volt a feladata, hogy visszadobja neki a kalapot, amit megőrzésre kapott.

Helena nem kapcsolt rögtön, Ruben súgta neki oda:

– Dobd vissza neki a kalapot!

– Ja, igen!

A lány még egy pusztit nyomott a fejfedőre, majd meglendítette a kezét.

Amikor Joséhoz megérkezett a fejfedő, arra gondolt, mennyire másként tervezte ezt az egészet. Soha... Soha nem fordult meg a fejében az a lehetőség, hogy nem lesz jelen Rosa abban a pillanatban, amikor ő matadorrá válik. Eszébe sem jutott, hogy élete egyik legmeghatározóbb pillanatán nem tud majd osztozni a szerelmével. Ez fájt neki a legjobban... Hogy úgy érezte, mindenki itt van, és mindenki büszke rá, ő mégsem képes ezen osztozni senki mással. Nem értette, miért pont Rosa lenne erre méltó, de a szíve ellen, és az ellen, amit sugalltak a gondolatai, nem tudott mit tenni. Már kezdte magát gyűlölni emiatt.

Arra eszmélt, hogy karok ragadják meg. A banderillerók a vállukra ültették, miközben az aréna porába beözönlött mindenki, aki részese volt a napnak. Körbevették, és míg eleinte attól tartott, hogy leesik, most felismerte, ez meg sem történhetne, mert egy tút sem lehetett elejteni. Az őt ünneplők egymáshoz préselődtek, egyre csak sodródtak a kijáráthoz.

Végignézett magán, a hófehér ruhája csupa vér volt. Minden tette, a mai nap minden küzdelme ott virított a kosztümjén. Jólesett ezt látnia, mert nem a halál vagy a szenvedés nyoma volt ez a szemében. Nem tudta volna megfogalmazni... És nem is akarta, mert tudta, Ortega erre is azt mondaná: „úgysem értené senki”.

A heves ünneplésben sajgott a combja és a karja, amit folyton a magasba emelt, vagy éppen erősen kapaszkodott vele. Kezdett

szédülni, a mozdulatok kiszámíthatatlanok voltak.

Kiérve az arénából látta, hogy a főúton ott áll egy kisbusz, tudta, addig viszik majd. Oda teszik majd be, és beszállhat mellé az összes matador, banderillero, hogy együtt menjenek vissza a házba, ahol készülődtek. Nevetnek majd, gratulálnak egymásnak, és a bikákat is kielemezik majd.

Beemelték őt a furgon terébe, amiben már ott várta Ortega és El Fundi is. Mindketten megölelték, csókolgatták, mintha a gyermekük lenne. Amikor mindenki beszállt, a sofőr gázt adott, és elhagyta a helyszínt.

* * *

– Recibiendo! Recibiendo! – ismételte Ortega kiabálva. – Az istenedet, te kölyök! Megállt bennünk az ütő.

– Hát bennem is! – nevetett José.

– Jól megoldottad. Ez a bika rendesen eltáncikált az idegeinken.

– Csak túl akart élni...

El Fundi mellé állt, halk szavai sokkal meggyőzőbbek voltak, mint Ortega szenvedélyes rivalgása.

– Hát innentől vége. Nincs már szükséged mesterre.

– Nem vagyok jó ebben... – dörzsölte meg a szemét José. – Fogalmam sincs, mit mondjak, a köszönöm az olyan snassz.

– Nekem elég, ha nem feleded, honnan jöttél.

José tudta, a mester nem a vér szerinti családra gondol, hanem arra, hogy az akadémián is családként éltek. El Fundi atyai szemmel is tekintett rájuk, nemcsak tanárukként.

– Sosem feledem.

A mester szeme könnyes volt.

– Azt akarom, hogy tudd... Sosem rúgtalak volna ki. – Mindketten felnevettek. – Néha kiverted a biztosítékot, de sosem tanácsoltalak volna el. Pont ezért, amit ma tettél. Mert tudtam, hogy ez benned van. „A posztó életre keltője”, és a „tisztán ölő”. – Fájdalmas mosoly jelent meg az arcán. – Megannyi jelzővel illetnek majd. Megkülönböztetnek... Te leszel „a jóképű” matador, vagy ahogy mondtam, „a posztó életre keltője” és a „tisztán ölő”. De leszel majd „a bátor”, „a merész”, „a szabályokra fittyet hányó”. Az emberek, a nézők egyetlen jelzővel elmondják majd neked, milyennek látnak az arénában. Fürdözz majd a sikerben, de sose feledd, hogy voltál egykor „a bizonytalan” is. „A lázadó”. – Megpaskolta José arcát: – Hiányozni fogsz! Kit fogok innentől kicsapással fenyegetni?

Mindketten nevettek, majd megölelték egymást.

Ortega érzékenyülve nézte a jelenetet. Végül becsatlakozott, és ő is elmondta a véleményét a ma történetekről.

– Hát, kölyök. Ez... Szóval ne kerteljünk, nem indult ez olyan jól. És nem miattad. Nemcsak magadat avattad ma matadorrá, hanem arról is gondoskodtál, hogy holnap ne úgy szerepeljek majd a címlapokon, hogy „a töketlen”. – Mindenki nagy nevetésben tört ki, de Ortega folytatta. – A bátorságod csodálatra méltó. A tudásod is, és az is, ahogy azt alkalmazod a gyakorlatban. De mindez csak apróság a lelkedhez képest, amivel viszonyulsz a bikához. Úgyhogy én azt mondom, mindazt a jelzőt, amit a mester lehetségesnek talált, felülírja majd „a jószívű” megnevezés. – Pár percig csöndben álltak,

majd Ortega folytatta. – Hamarosan itt a másik kisbusz a hozzátartozóiddal. Gondolom, őket is megölelnéd.

– Igen, nagyon...

* * *

Nehezen tudott mit kezdeni a sok gratulációval, és mindazzal a feszültséggel, ami körbevette. Sajnálta az anyját, aki krokodilkönnyeket ejtett, mert tudta, hogy ez így lesz a sokadik corrida de toros esetében is. A legrosszabb az volt, hogy vigasztalni sem lehetett, mert miként is lehetne azt mondani egy anyának, hogy ne izguljon a gyermekéért?

A rengeteg ölelés és elismerő szó után végül sikerült Rubennel maradnia kettesben. Mosolyogva figyelték a többieket, miközben fontos beszélgetést folytattak.

– Nagyon büszke vagyok rád, José!

– Hagyjuk a színjátékot!

Ruben döbbenten fordult felé. Sosem gondolt arra, hogy egyszer majd visszaüthet mindaz, amit elkövetett a fiú ellen. Ő mindig meg volt győződve arról, hogy csak jót tett Joséval. Számára nem volt lényeges az eszköz, amivel a másikat döntésre bírta.

– Mire célsz?

– Eltávolított a birtokról évekre. Elérte a célját. Rosa immár levegőnek néz, boldog kapcsolatban él Augustóval. Úgy tudom...

– Ne már, José! Most komolyan el akarod rontani ezt a csodás napot?

– Látja, hogy ki vagyok, señor Casillas? Látja, hogy ki lettem?

José nem volt beképzelt, de áradt belőle a magabiztosság. Ahogy az ő karizmája erősödött, úgy tántorodott meg egyre többször Ruben.

– Persze. Most gratuláltam.

– Mondja meg nekem, mennyivel vagyok rosszabb, mint Augusto, aki most Rosa szerelme?

– Tessék?

– Mitől voltam rosszabb választás? Miért kellett tőlem tiltani, mástól pedig nem? Miért voltam én a legrosszabb választás?

Ruben hosszú másodpercekig gondolkodott azon, hogy mit mondjon. Erre valóban nem tudta a választ. Nem tudhatta, mert nem is létezett rá épkezláb magyarázat. Annál is inkább, mert ahogy most végignézett Josén, elismerte, sosem akarhatna jobbat Rosának. A fiú szorgalmas volt, sikeres lett, intelligens, illemtudó és becsületes. Nem az a fajta, aki játszik az emberekkel. Fontos neki a család, a tradíció, és nemcsak matadorként bizonyított már, hanem a birtok dolgozójaként is. Sokszínű, érett gondolkodású, kitartó...

– Sosem mondtam neked ilyet.

José felhorkantott.

Hogy képes Ruben úgy tenni, mintha semmit sem követett volna el?

– Dehogynem! El kellett takarodnom Rondából, hogy ne jelentsek veszélyt Rosára. Ha nem tettem volna, elbocsátotta volna a szüleimet. Emlékeztessen még a zsarolása részleteire?

– Nem volt az zsarolás, te kölyök...

– Tizenhat voltam. Félrevezethető és befolyásolható. Gyenge és megalkuvó azokért, akiket szeretek. De megadtam minden

tartozásomat, megtettem mindent, amire kért. Nem hagytam sem szégyenben, sem kételyben. Eltávolított a szüleimtől, nem tölthettem több időt sem a húgommal, sem az apámmal, sem az anyámmal. Éveket vett el tőlem. Azokat az éveket, amiket még a családommal akartam eltölteni. Ezenkívül a szerelemtől is megfosztott. Úgyhogy, señor Casillas, azt mondom, zárjuk rövidre...

– José! Na!

– Hogy egyértelmű legyek... Olyan egyértelmű, amennyire régen maga volt... – Kicsit közelebb lépett az apja főnökéhez: – Ne baszakodjon velem, señor Casillas, mert nagy baj lesz!

Vett egy mély levegőt, és faképnél hagyta a férfit.

Ruben elhűlve nézett utána.

* * *

Gabriella lágyan megérintette José vállát. A fiú megfordult, és elmosolyodott.

– Señora!

– Nagyon ügyes voltál, José! Olyan büszkék vagyunk rád. Beszéltem édesanyáddal. Ne nyugtalankodj miatta! Aggódik érted, de szárnyal attól, hogy a fia valóra váltotta az álmait. És az apád... Nos, ismerjük... – Mindketten elnevették magukat. – Nagy szavakat ne várj tőle, de tudnod kell, hogy folyton rólad beszél.

José bólintott.

– Hogy van Rosa?

Véletlenül buktak ki a száján a szavak. Gabriellában olykor

szövetségest látott, máskor pedig ellenséget. Mindig bizonytalan volt, hogy mit engedhet meg magának a nővel szemben, és mit nem. Sosem tudhatta, hogy vele őszinte is lehet-e.

A nő nem lepődött meg a kérdésen. Tudta, ha a fiú arra ragadtatja magát, hogy a lánya felől érdeklődik, azt nála fogja megtenni.

– Van, amikor más az, amit látunk, és más az, ami egy emberben zajlik. – Kivárt, de José nem szólt semmit. – Például itt állsz te. A siker kapuja kinyílt számodra, megannyi gyönyörű pillanat vár majd rá. Most arathatod le a babérokat. A világ legboldogabb emberének kéne lenned. Talán annak is tűnsz... De mi van benned, José? – Újra várt, a srác nagyot nyelt. – Elégedettség? Bosszúvágy? Düh? Féltékenység? – José megrázta a fejét, de nem tudott tiltakozni. Valóban érezte mindezeket, de sosem ismerte volna el. – Amit érezned kéne, azt felülírják azok a dolgok, amiket nem kéne érezned. Mindig ez az oka annak, ha egy ember megreked. Te pedig nem rekedhetsz meg! Most száguldanod kell! Vágtáznod és tarolnod!

– Én csak azt szerettem volna tudni, hogy van Rosa!

– Ugyan miből gondolod, hogy ő másképp van, mint te? Láthatatlanul szenved... Maszkok sokasága... Küzdelmes napok... Megjátszott érzések valaki iránt, és elrejtett érzések egy másikkal szemben. Hazug élet... – Felsóhajtott. José szenvedélyt fedezett fel a nő hangjában, mintha magáról is beszélne. Nem akart közbeszólni. – A ti életetek. Rosáé is a sajátja... Már nem uralhatja az apja, úgy, ahogy téged sem uralhat Ruben. Szeretem a férjemet, egész életemben támogattam őt, de tudnod kell, ezt az egyet bánom. – Ironikusan elmosolyodott. – Bár

igazság szerint nem is támogattam. Ruben Casillasnak nincs szüksége holmi szövetségesekre, elintézi ő egyedül is, amit akar. Mi pedig lenyeljük, és megbocsátjuk neki. – Megnyalta a száját. – Tisztában vagyok vele, hogy téged mivel tartott sakkban. Számptalan vitám volt vele emiatt. – Óvatosan körbenézett, majd megnyugodott attól, hogy senki sem hallhatja őket. – De sosem késő felébredni, José! Sosem késő erőre kapni. Minden nappal magabiztosabb és erősebb vagy. Tudom, szeretni akarsz... Szeretni akarod Rosát... Még akkor is, ha évek teltek el, és mindketten mások lettetek. – A karját a fiú két vállára rakta. – Matador lettél. A jó matadort nem állítja meg semmi. Nem fél a harci bikától. Hogy félhetne Ruben Casillastól?

José a nő hajába tűzött rózsára nézett, miközben magában mantrázta:

Hogy félhetnék Ruben Casillastól?

álmgyár

A könyv mágikus eszköz. Az író a bűvész, a toll pedig a varázspálca. A jó bűvész magán tudja tartani a figyelmet, és az olvasó reméli, hogy még sokáig a bűvkörében maradhat.

A 2012-ben alapított Álomgyár Kiadó ezeket a bűvészeket keresi. Azokat, akik fantáziájukkal olyan helyekre merészkednek, ahová mások nem képesek. Az ő történeteiket hozzuk el az olvasóknak, Nektek.

Jelentkeznél? Írj nekünk!

konyvetirok@alomgyar.hu

Látogass el hozzánk:

alomgyar.hu

USA Today bestsellerszerző

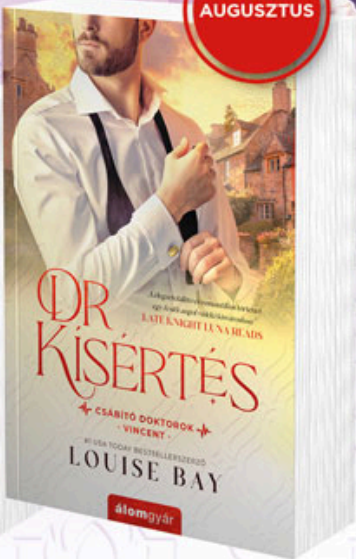
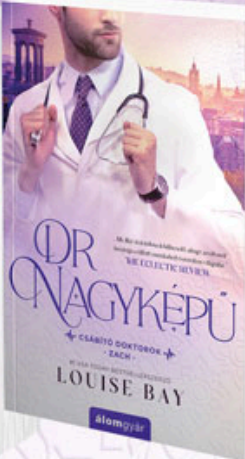
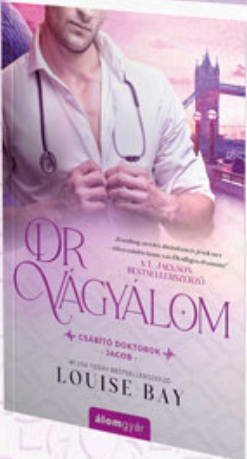
Cora Reilly

A MAFFIA VÉGZETE-SOROZAT

A USA Today bestsellerszerzője, Cora Reilly sorozata egy sötét világba csábít, ahol a szenvedély tüze mindent felemészt.

Készen állsz az édesen perzselő pillanatokra?

#1 USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

LOUISE BAY

CSÁBÍTÓ DOKTOROK

SOROZAT

A USA Today bestsellerszerző Louise Bay szenvedéllyel teli sorozatában sármos doktorok rabolják el az olvasók szívét.
Te kinek adnád a tiéd?

„Lebilincselő és szexi.”

SIMPLY LOVE BOOKS

USA TODAY & AMAZON BESTSELLERSZERZŐ

Ava Harrison

MONTGOMERY TESTVÉREK
SOROZAT

A USA Today és Amazon bestsellerszerző Ava Harrison sorozatában megannyi szenvedéllyel teli és izzó pillanatban lehet részünk. Minden oldal olvasásra csábít.

ANNE L. GREEN

Ördögi kísértés

Nem csak a szerencse forgandó

Anne L. Green megújult, éldekorált, átdolgozott bestsellere a fényűző Las Vegasba repíti olvasóit, ahol megbizonyosodhatunk róla, hogy aki nem kockáztat, az nem is nyerhet.

BARÁTH VIKTÓRIA A SZOLGÁLÓLÁNY

A LÁTHATÓ SEBEK BEGYÓGYULNAK,
DE A LELKÜNKÖN LÉVŐK TALÁN SOHA.

Baráth Viktória első történelmi-romantikus regénye a vágyódásról, a reményről és a tragikus sorsokról mesél, a tőle már megszokott, hamisítatlan stílusban.

HIDASÍ JUDIT

Végre MEGÉRKEZTÉL hozzám

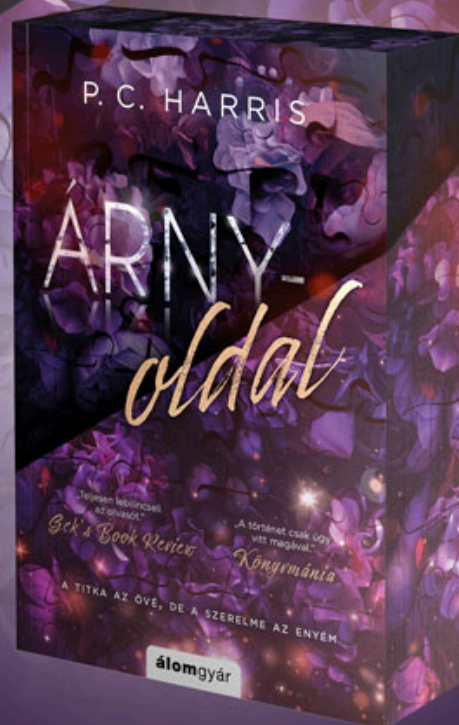
Amikor Újvári Petra ügyvédnö Balatonfaluba látogat, nem is sejtí, hogy egy beruházás miatt a kisváros forr az indulatoktól. Kezdetben csak az igazságérzetét zavarja az ügy, később azonban a szíve is zürbe keveredik.

Hidasí Judit az *Újrakezdők*-sorozata után ismét a Balatonhoz kalauzol bennünket, ahol új kalandok és heves érzelmek várnak ránk.

P. C. HARRIS

ÁRNY- *oldal*

P. C. Harris erotikus-romantikus regénye megújult, éldekorált külsővel és átdolgozott tartalommal vezet be minket az angol alvilágba, ahol elég lehet csupán egy rossz döntés, amely a főszereplők életébe kerül.

PÉNTEK TÜNDE HÓESÉSBEN TALÁLKOZTUNK

TŰZ ÉS JÉG FÖLDJÉN

Az újságíró Lilyt munkaügyben küldik New Yorkból Izlandra. A lány ezt száműzetésnek éli meg, nem szívesen utazik karácsony tájkán a zord szigetre, ráadásul nem sokkal érkezése után a bokáját is kifi camítja. A történetet és Lily izlandi kalandját viszont egész más megvilágításba helyezi, amikor a kórházban találkozik a sebész Erikkal. A férfi elhatározza, hogy megmutatja a lánynak Izland valódi arcát, ami sokkal csodásabb, mint azt Lily gondolta.

„Szívmelengető történet,
ami ebben a szezonban
neked is a kedvenced lesz!”
HIDASÍ JUDIT
ÍRÓ

„Hófödte Izland, fülledt
adventi várakozás, és egy
sötét büntény. Imádtam!”
HADHÁZI ANITA
ÍRÓ

New York Times & USA Today bestsellerszerző

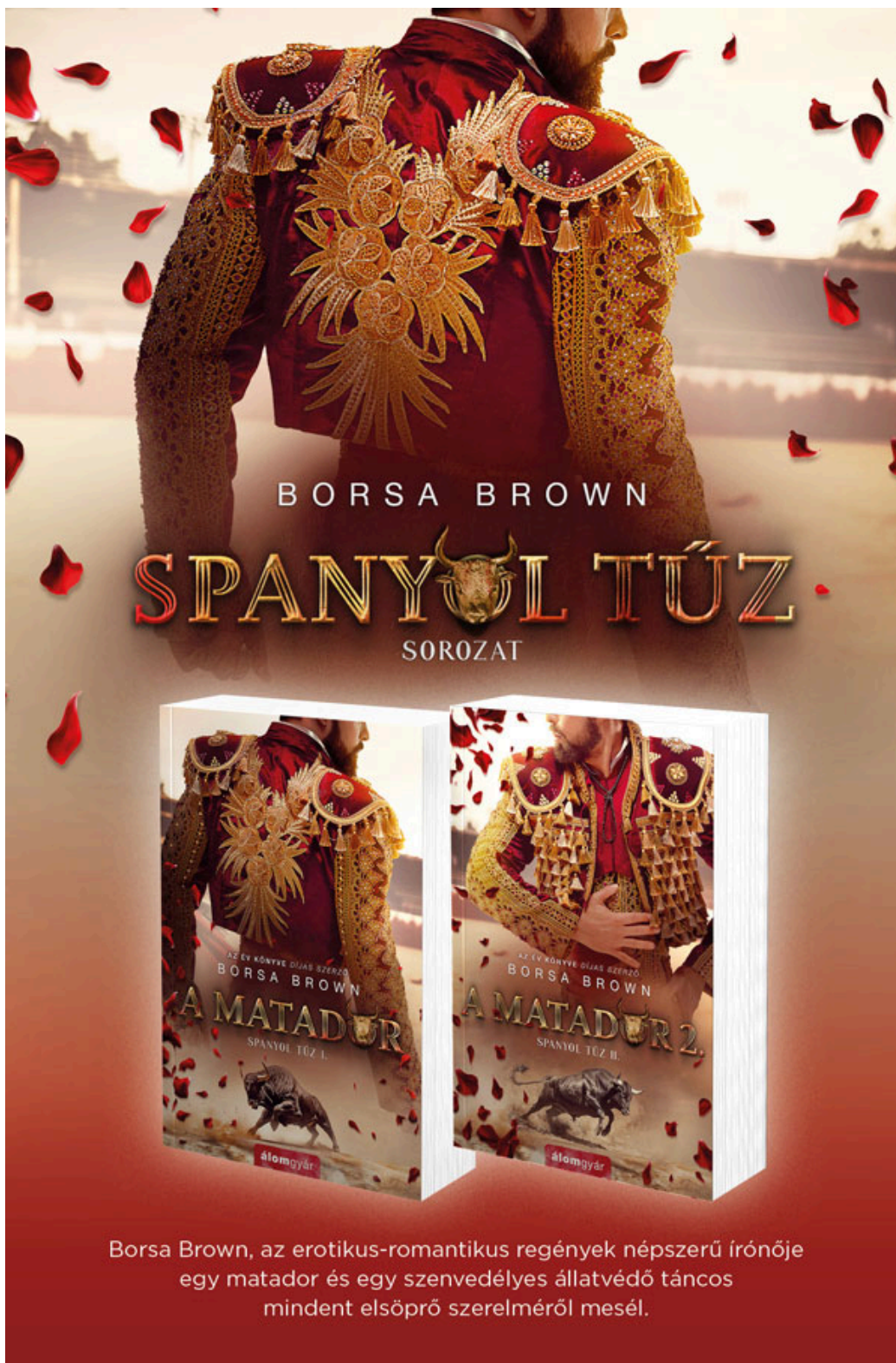
max monroe

SZERELMI KALANDOK
SOROZAT

A New York Times és USA Today bestseller-szerző-párosa, Max Monroe sorozatában nem mindennapi románcok szemtanúi lehetnek az olvasók. A romantika és az izzó pillanatok tökéletes elegye.

„Függővé teszi az embert.”
BOOKS & OTHER PURSUITS

Borsa Brown, az erotikus-romantikus regények népszerű írója egy matador és egy szenvedélyes állatvédő táncos mindent elsöprő szerelméről mesél.

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

Corinne Michaels

WHITLOCK TESTVÉREK

SOROZAT

Corinne Michaels New York Times bestsellerszerző regénysorozatának férfi főszereplői egy olyan világba csábítanak, ahol a pillanatok átjárja a kínzóan édes romantika. A heves érzelmek pedig mindent felperzselnek.

Készen állsz a meglepő fordulatokkal teli kalandra?